

MISKOLCI EGYETEM ÁLLAM- ÉS JOGTUDOMÁNYI KAR
DEÁK FERENC ÁLLAM- ÉS JOGTUDOMÁNYI DOKTORI ISKOLA

dr. Vári Vince

A bűnüldözés relatív hatékonysága és a rendőrség

A doktori értekezés tézisei

MISKOLC,
2015

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	2
1. A kitűzött kutatási feladat összefoglalása	3
1.1. A kutatás témája	3
1.2. Témaválasztás indoka, a kutatás célja	6
1.3. A kutatás köre és terjedelme.....	7
1.4. A kutatás módszerei.....	8
2. A kutatás feltevései és felépítése.....	9
2.1. Hipotézisek	9
2.2. A kutatás tematikája	11
3. Az kutatás eredményeinek összefoglalása, következtetései, hasznosítása.....	12
3.1. A rendőrök megkérdezésével végzett kérdőíves kutatás megállapításai.....	13
3.2. A kriminálgeográfia és a bűnüldözés relatív hatékonyságának modellezése.....	14
3.3. Következtetések.....	15
3.4. A kutatás eredményeinek hasznosítása.....	17
4. A szerző publikációs jegyzéke	20
4.1. Szerző értekezés témájában született magyar nyelvű publikációi és művei	20
4.2. Szerző témában megjelent idegen nyelvű publikációi	20
4.3. Szerző értekezés témájához kapcsolódó és egyéb megjelenés alatt álló publikáció .	21
4.4. Szerző egyéb publikációi, tudományos művei	22

1. A kitűzött kutatási feladat összefoglalása

1.1.A kutatás témája

A növekvő bűnözés nem magyarázható a bűnüldözés alacsony kapacitását mutató statisztikával. A kriminológiai latenciakutatások egyértelműen bizonyították azt a kézzelfogható tényt, hogy a hatóságok ügyfelvevő képességén múlik a statisztikai mutatók mutatta eredményesség. A bűnözést kiváltó oksági lánc számos közvetlen és közvetett együtttható függvénye, aminek csak egyetlen, de korántsem jelentéktelen eleme a bűnüldöző hatóság: a rendőrség. Az értekezés tudományterületi kutatási tárgyköre szerint az elméleti kérdések értelmezésén túl kifejezetten a rendőrség mint bűnüldöző hatóság szervezeti és működési kérdéseivel foglalkozik. Mindezekre a hatékonyság perspektívájából reflektálva szolgálja a kriminológia jelenleg legdinamikusabban fejlődő területének, a büntető igazságszolgáltatási rendszer működésének vizsgálatát. Tárgya a rendőrség bűnüldözési hatékonyságának vizsgálata, a működési formáján és a társadalomban betöltött rendeltetésén keresztül.

A hatékonyság nem definiálható egykönnyen, hisz olyan elemeken nyugszik a „minőség” elismerése és értékelése, melyek hiányára csak indirekt módon következtethetünk. Megfogalmazásánál nem megengedhető, hogy olyan esszenciális elemek, mint a bűnüldözés minősége, az absztrakció homályába vesszenek, pusztán azért, mert a tudomány híján van a megfogalmazás instrumentumainak. Azonban az sem engedhető meg, hogy a bűnüldözés hatékonyságát a matematika egzakt transzformációjával kizárólag a jogi tények nyers statisztikai számai szemléltessék, amelyek legkevesbé sem implementálnak olyan értékeket, mint a szolgáltatást igénybevevő elégedettsége, vagy a negatívan alakuló bűnözési félelem.

Kutatások, tanulmányok hosszú sora foglalkozott már valamilyen mértékben a rendőrség társadalmi rendeltetésével. Ezek olvasása során mindig hiányérzetem maradt az egyes monokauzális megközelítések hagyta nyitott kérdések miatt. Miközben mindvégig ott motoszkált bennem a gondolat, hogy lennie kell egy olyan tézisnek, amely egyszerre képes megmutatni és feloldani az ellentétet, amely a rendőrség és a bűnüldözés minőségének külső és belső szemlélése között feszül. Legyen a problémák gyökere a centralizált, militáns

szervezeti forma, vagy az állampolgárok és a rendőrség közötti bizalmi reláció gyenge szintje, esetleg a külső kommunikáció rossz minősége, illetve a civil kontroll részleges vagy teljes mellőzöttsége. Hisz mindezen tényezők csak a reform, a modernizáció, avagy a változtatás igényeként lépnek fel, ami politikai akarat hiányában meddő és hiábavaló erőfeszítésként egy újabb „elméletet” helyez porosodni a padlásra, annak ellenére, hogy „*a bűnözés elleni hatékony fellépés politikailag semleges kérdés. Nem függ politikai ideológiáktól, pártállástól.*”¹

A társadalomtudományok, így többek között a rendészettudomány „életet” formálni akaró erőtlensége annak elvontságában és teoretizált szemléletében rejtekezik. Nem véletlen, hogy a kriminológia tudománnyá válásának korlátait is a tudományterület határán ténykedő *Adolphe Quetelet* belga csillagász, matematikus és morálfizikus törte át a kriminálstatisztika alapjainak lefektetésével.² Gondolván arra, hogy a *természettudományok a társadalomtudományokhoz képest objektívebbek, adottak az elkülönítési kritériumok. A társadalomtudományi jelenségek kevésbé elkülönültek, határaik sem olyan tartósak.*³ Mi sem mutatja jobban a tudomány egzaktásra való feltétlen igényét, minthogy a kriminálstatisztika mindannyi kritikája ellenére a mai napig a legfontosabb „lázmérő” szerepét tölti be a bűnözésben, és a rá alapozott hitrendszer megkérgesedésével éppen a „statisztikai szemlélet” teszi egyneművé a hatékonyságot az eredményességgel, egy olyan társadalomba ágyazott szervezet esetében is, mint a rendőrség. Ha a helyzetet a matematika kérlelhetetlen racionalitása szülte, akkor azt annak is kell megoldania: ennek lehetséges útja a hatékonyság mibenlétének statisztikai, racionális és kézzel fogható feltárása. Módszere a bűnüldözés hatékonyságának összehasonlító alapú mérése a társadalmi közeg bizalmi attitűdjének beszámításával.

Az utóbbi évtizedekben a szakirodalomban találunk olyan kutatásokat is, amelyek konkrét összefüggésekre mutatnak rá a rendőrség társadalmi közegben betöltött szerepéről és elfogadottságának, illetőleg reputációjának mértékéről. Ezek a korrelációs kutatások rávilágítottak számos olyan tényezőre, amelyek megfoghatóvá, közvetve – a hiányát mutatva – mérhetővé tettek olyan eddig csak elvont elemként kezelt fogalmakat, mint amilyen a

¹ Farkas Ákos: Kriminálpolitikák egy globalizált világban, avagy kriminálpolitikák vándorúton. In: *Kriminológiai Közlemények* 68. Magyar Kriminológiai Társaság, Budapest, 2010, 40. o.

² Beirne, Piers: Adolphe Quetelet and the Origins of Positivist Criminology. *American Journal of Sociology*, vol. 92, no. 5, 1987, pp. 1140–1169.

³ Spaller Endre: A rendészettudomány bevezetője. *Magyar Rendészet*, 2004/1., 34. o.

szubjektív biztonságérzet vagy a bűnüldöző hatóság munkájával kapcsolatos bizalom. Emellett a bűnüldözés tevékenységének egzakt, bűnözéssel egybehangolt mérése már önmagában is a valós helyzet feltárásának reményét hordozza.⁴

A korai magyar statisztikusok igen hamar felismerték a bűnügyi statisztikában rejlő lehetőségeket, illetve azt, hogy a kriminálstatisztika adatai és az azokon alapuló törvényszerűségek megismerése nélkül semmit nem tehet az állam a mindenkori bűnözés ellen.⁵ Napjainkban a statisztikai központú rendszer a minőség szemléltető tényezőjévé vált. A bűnüldözés eredményességi statisztikájával szemben a hatékonyság „reciprok” szembetűnően exponálhatja a kialakításához szükséges belső változók egymáshoz viszonyított arányát, különösen a befektetés és a haszon egyszerűsített relációjában. Továbbá megmutathatja az endogén és exogén⁶ faktorok saját integritását a teljes rendszer külső környezetébe ágyazottságának szintjén.

A bűnüldözés hatékonyságmérésénél egy olyan komplex rendszer működési vizsgálatát végezzük, ami egy téves alapfeltevés esetén azzal a következménnyel fenyeget, hogy a kapott eredmény magára a rendszerre visszacsatolva, feedback hatást okozva, annak szerkezeti és működési zavarát idézi elő. Az eredményességi szemlélet mint ok tehát a szervezet formális és informális tényezőinek entrópiáját idézve lép kölcsönhatásba a „téves” hatékonysági feltevés következményével. A bűnüldöző szervezet amellet, hogy saját objektivitása csapdájába esik, éppen az eredményességmérés hatékonyságát ambicionáló küldetésével ellentétesen válik demotiválttá és demoralizálttá, ami jellemzően a struktúra és a működés alkalmazkodóképességét gyengítő hatásokat eredményez.⁷

A hatékonyság jelenlegi „ortodox” mérésének káros hatásai lényegében a bűnüldözés külső környezetének előítéletes hatásmechanizmusait és társadalmi beágyazottságának gyengülését idézik elő. Ez leginkább a működési teljesítmény visszaeséséhez, hatékonyságmromláshoz, ezáltal a külső környezeti tényezők negatív visszacsatolásához vezet. A hatások valódi természetét fel nem ismerő „struccpolitika” az eredményességet mutató számok fortélyos

⁴Vavró István: A társadalmi változások és a bűnözés. In: *Társadalmi változások, bűnözés és rendőrségcímű nemzetközi konferencia, Budapest, 1992. június 1–4.* Budapest, 1993, 74. o.

⁵ Domokos Andrea: A kriminológiai gondolat megjelenése a magyar büntetőjogban a XIX. század végén. In: Deres Petronella – Domokos Andrea (szerk.): *De Iuris Peritorium Meritis 8. 80 Studia in Honorem Tamács Jakucs.* Károli Gáspár Református Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar, Budapest, 2013, 64. o.

⁶ A bűnüldözés saját, belső és külső környezeti tényezőit értem a fogalom alatt.

⁷ Egyetértve a szerzővel, a statisztikagyártás kényszere szükségszerűen a teljesítmény erózióját szüli. In: Danielisz Béla – Jármay Tibor: *Rendészet Európában.* Duna Palota Kulturális Kht., Budapest, 2008, 285. o.

kicselezésének megakadályozására tesz minduntalan kísérletet. Az ún. bűnüldözési statisztika valójában nem más, mint a belső szervezeti hatékonyság takarózására szolgáló, tupírozott számszaki képződmény. Hatására a szervezet számára az „önmaga” által elvárt egzakt mutató válik a teljesítmény produktumává, aminek „bármilyen áron” való „kitermelése” és annak a kommunikációs eszközökkel való társadalmi elfogadtatása hangsúlyosabbá nőtt, mint maga a szervezet alapvető állami és társadalmi rendeltetésének betöltése, és feladatainak optimalizált ellátása.

1.2. Témaválasztás indoka, a kutatás célja

Témaválasztásomban nagy szerepet játszott a rendőrségnél eltöltött több mint húsz esztendőm, amelynek során tanulóként a rendészeti képzés minden lépcsőjét végigjártam, közben a „végrehajtásban” eltöltött több mint öt év alatt képet kaptam a rendőrség szerveinek belső működéséről és szervezeti kultúrájáról. Ezt követően a rendészeti képzési rendszer közép és felső szintjén szerzett több mint egy évtizedes gyakorlat során a képzési és humán erőforrás utánpótlási rendszer vonatkozásában szereztem empirikus tapasztalatokat azzal, hogy fejlesztője és alakítója lehettem a folyton változó képzési struktúráknak, miközben a területen dolgozó aktív kollégák folyamatos gyakorlati képzése folytán a szervezet „belső életéről” mindvégig naprakész tapasztalatokhoz jutottam.

Eltökéltem hiszem, hogy ez a rendőrség jobb sorsra érdemes: rengeteg kiváló kolléga és szakember dolgozik nap mint nap, és teljesít erején felül a közjó érdekében. Kutatásommal és értekezésemmel szeretnék tükröt tartani a rendőrség elé, és bemutatni objektív valóságában a társadalom–média–rendőrség triászának valódi erővonalait, azok alakulását a törekvések, a tervek és az átgondoltság, illetőleg a megvalósult gyakorlat koordináta-rendszerében.

A kutatás általános célja a katonai típusú, kizárólag bűnüldöző – megelőzésre gondot nem fordító –, a tettes-centrikusságot hangsúlyozó rendszer helyett egy polgárokhoz közel álló, az emberi jogokat és a törvényességi garanciákat tiszteletben tartó, a lakosság tényleges problémáit felismerő és a megoldásukban közreműködő, ahhoz segítséget nyújtó és így a közigazgatással, a civil szervezetekkel összhangban működő, azokkal saját csatornáin közvetlenül és bátran kommunikáló, gyors és hatékony rendőrség kialakítása. Ez egy új felfogás megteremtését jelentené, aminek legszembevetőbb változása az állampolgár

középpontba helyezése, a rendőrség szolgáltató jellegének erősítése, a bizalmi légkör kialakítása, a bűnüldözés rendszerének a bűnözéshez való rugalmasabb igazítása, az ehhez szükséges jogi intézmények megteremtésére irányuló szakmai szándék kialakítása.

A kutatás konkrét célkitűzése, hogy a hatékonyságmérési rendszer fejlődésének és jelenlegi hazai és nemzetközi helyzetének bemutatásával igazolja, hogy a statisztikai szemléletű rendőrségi hatékonyságmérési modell nem szolgálhat a teljesítménymérés és -értékelés összehasonlítási alapjául. Különben a rendőri egységek óhatatlanul is a statisztikai számok manipulálásához folyamodnak, aminek járulékos következményként torzul a szervezet belső ösztönző rendszere és értékrendje. Mindennek jegyei a jelen magyar rendőrségnél tetten érhetők. A magyar hatékonyságmérési modell – a nemzetközi trenddel ellentétben – a hatékonyságot meghatározó input, output, illetőleg környezeti elemek vizsgálata és célirányos fejlesztése helyett az egyenlőtlen feltételekkel teljesítő rendőri egységekre nehezedő, kompetitív, eredményességi presszióval kíván hatékonyságjavulást elérni.

1.3.A kutatás köre és terjedelme

- feldolgoztam és elemeztem a hazai kriminológiai szakirodalmat és jogszabályi forrásanyagot, valamint az egységes rendőrségi és ügyészségi/igazságügyi kriminálstatisztikaadatait;
- elemeztem és értékeltem a rendőrségi modelleket, különös tekintettel a centralizált és decentralizált irányítási formákra, a bennük rejlő lehetőségek alkalmazásának előnyeire és hátrányaira;
- primér kvantitatív empirikus kérdőíves kutatást végeztem rendőrök körében a civil–rendőrség viszonyt, a statisztikai szemléletet és a rendőrség reputációját akadályozó tényezőket fűrkészve. A vizsgálat eredményeit kiértékeltem, a szükséges következtetéseket levontam;
- áttekintettem a hatékonyság témakörét érintő jelentős külföldi kutatások eredményeit, az ezzel kapcsolatos tanulmányokat.
- primér kutatásként kvalitatív irányított kérdőíves megkeresést küldtem a németajkú rendőrségnek, melyben a hatékonyság mérésének elvi kérdéseire kerestem a válaszokat;
- komparatív elemzést és kutatást végeztem az Európai Unió tagállamai vonatkozásában az egyes rendőrségi modellek szervezeti és működési sajátosságait érintően;

- a bűnüldözés relatív hatékonyság-modellezését végeztem el a saját magam által összeállított költséghatékonysági képlet és a jelenlegi DEA nemzetközi mintája alapján.

1.4.A kutatás módszerei

Kutatásom kiinduló pontjaként a témához kapcsolódó szakirodalom, a vonatkozó jogszabályok, belső normák, szabályozók, tervek és előterjesztések elemzését végeztem el. Szekunder kutatásként szükségesnek láttam a külföldi szakirodalom és gyakorlatra vonatkozó ismeretek feltárását, összegyűjtését. A kutatás legnagyobb részében – a hagyományos kutatási módszerek előnyben részesítésével – áttekintő, értékelő jellegű elemzést és összefüggés-vizsgálatot végeztem. Ennek során mellőzhetetlen volt a történeti és komparatív szemléletmód. Az elméleti álláspontok és irányzatok felvázolásánál szükségesnek tartottam még a kritikai módszer alkalmazását is. A disszertáció – jellegénél fogva – hasznosítani kívánta a matematika és a statisztika módszereit is.

A könyvtárkutatás és internetes forráselemzés, ezen belül elsősorban a hazai és nemzetközi történeti, jogtörténeti áttekintés szintén eleme volt az átfogó vizsgálatnak.

A primér kvantitatív és kvalitatív empirikus szociológiai módszerek elengedhetetlen részét képezték kutatásomnak. Szakmai konzultációkkal, irányított többnyelvű nemzetközi kérdőíves megkeresésekkel, továbbá reprezentatív kérdőíves módszerrel tártam fel a hatékony bűnüldözés legfontosabb összetevőit, és azok konzisztenciáit. A szociológiai megközelítés azért is különösen fontos, mert terepen szerzett tapasztalatokon alapul, és a rendőri munka apró részleteit mutatja be, felszínre hozza a felmerülő ellentmondásokat, és ilyenformán átfogó képet ad a rendőri tevékenységről.

A rendészeti képzési és karrierrendszer változásainak átvilágításával, szakértői megbeszélésekkel, szakmai interjúkkal a téma szélesebb körű megismerése volt a célom.

2. A kutatás feltevései és felépítése

2.1.Hipotézisek

1

A rendészeti rendszeren „ragadt” központosító felfogással szemben még a modern rendészeti modellek és minták, sőt az empirikusan igazolt külföldi kutatások tudományos eredményei sem voltak képesek ellentmondásmentes helyzetet teremteni, legkevésbé cselekvésre és gyökeres átalakításra ösztönözni.

• 4.4. alfejezet, 8., 10., 13. fejezetek. Empíria: 12.2. alfejezet.

2

Az eredményesség és a hatékonyság szemantikailag a bűnüldözésre nézve mást takar. Az eredményesség a költséghatékonyt és a bűnüldözés lakosság bizalmi attitűdjét nem jeleníti meg, ezért annak jelentése a hatékonysággal nem egyezhet meg.

• 2. fejezet és 14.1. alfejezet. Empíria: 12.3. alfejezet.

3

A bűnüldözés hatékonysága rendszerelméleti megközelítésben a bűnüldözés és a társadalmi környezet közötti egyensúlyban diszponálódik, melynek alapelemei: a bizalom, az őszinteség és az elégedettség.

• 4.2. alfejezet, 5. fejezet. Empíria: 11. fejezet és 12.5. alfejezet.

4

Megkülönböztethetjük a bűnüldözés „külső” és „belső” hatékonyságát. Míg a külső hatékonyságnál elsősorban a bizalom és az elégedettség objektív eredményekkel való együttes kommunikálásán van a hangsúly, addig a belső hatékonyság eredménycentrikus és statisztikai alapú. Saját hatékonyságát a rendőrség szervezetén kívül (jelenleg az objektív statisztikák mellett) a lakosság bizalmát demonstráló közvélemény-kutatások eredményeivel exponálja, miközben a statisztikai szemléletet már csak a belső szervezet hatékonyságának mérésére tartja fenn, ahol továbbra is főleg ez adja a teljesítményértékelés alapját.

• 6. és 9. fejezet. Empíria: 11. fejezet és 12.4. alfejezet.

5

A centrális irányítási modell törvényszerű járuléka a „belső” hatékonyságát az „egyenműsítő” statisztikai szemléletmódra építő szervezet. Oka, hogy a centrális irányítási séma az egyes vezetési szintekhez nem telepít az elvárásokhoz adekvátan illeszkedő felelősségi és cselekvési jogkört. Így a „piramisban” alacsonyabb szervezeti szintek/egyének egyre szűkülő döntési mozgástér hiányában, a növekvő eredményességi elvárás és a szervezeti/vezetői nyomás hatására, korlátozott erőforrásaikat az egyszerűbben és könnyebben megoldható feladatokra fókuszálják. Mindez a rendszeren végighaladva értelemszerűen az informális hatósági ügyszerekláció és a „kényszerű” statisztikai torzításban tör utat. Erre a rendszer reaktív módon, az ellenőrzési tevékenysége szervezeti és tevékenységi spektrumának kiszélesítésével válaszol, nem értve meg a mélyebben húzódó kauzalitást. Ezzel lényegileg csupán ciklizálja és állandósítja a szervezeti és egyéni teljesítmények folyamatos és idő előtti erodálását.

• 3.5., 4.7.1. és 9.6. alfejezetek. Empíria: 12.6. alfejezet.

6

A bűnüldözés statisztikai szemléleten nyugvó szervezeti teljesítményértékelése demotiváló hatású, így az ilyen típusú működés óhatatlanul a hatékonyság romlásához vezet. A „belső” hatékonyság teljesítményértékének apadását a munkaerő motivációjának amortizációja okozza, ami azzal függ össze, hogy a szervezetben az egyének teljesítménye – annak eredménycentrikussága miatt – minőségileg összesimul. Következésképpen ez a képzetesebb, kreatívabb munkaerőt visszahúzza, előzekegyen hat továbbá a fluktuációra és a korai kiégésre, valamint teret enged a szubjektív vezetői attitűd befolyásának.

• 9. fejezet. Empíria: 12.6. alfejezet.

7

A statisztikai szemlélet alapján funkcionáló bűnüldöző szervezet saját belső működését részben öncélú, bürokratikus pályára állítja. A bűnözéskontroll és a bűnözés társadalmi környezete egymástól távolodik, ami egyben a „külső” hatékonyságot gyengítő tendencia motorja lesz. Ezt, illetve a média bűnüldözés-/rendőrségimázsát károsító hatásokat igyekszik kompenzálni az önmagát pozitív színben feltüntető jelenlegi rendőrségi kommunikációs stílus.

• 3.3. és 6.3. alfejezet, 5. fejezet. Empíria: 11. fejezet és 12.3. alfejezet.

8

A „külső” hatékonyság a társadalomba integráltság minőségét takarja, amit az ehhez igazított modern és közösségi alapon rendeződött szervezet, működés és szemléletmód fémjelez. Ezen attribútumok tényleges megvalósításának hiánya tartósan nem „fedezhető” a külső kommunikáció „meggyőzés” arzenáljával, különben óhatatlanul is érzelmi és attitűdbeli szakadék keletkezik a tapasztalat és a látszat között, ami a társadalmi és a saját szervezeti közeg elutasítását és az integritás gyengülését eredményezi.

• 6. és 7. fejezet. Empíria: 12.4. alfejezet.

9

A rendőrség/bűnüldözés hatékonyságát a szervezeti és működési rendszer, a társadalmi környezet, illetve az eredményértékelési dimenzió integrált egysége determinálja.

• Empíria: 11. fejezet és 12.5. alfejezet.

10

A centrális irányítású rendőrségi modell esetében a hatékonyság csakis „relatív” dimenzióban értelmezhető. Az ilyen szervezeti és működési modell akkor tekinthető hatékonynak, amennyiben parancsrendszerű irányítási modelljének előnyeit a közbiztonsági deficitek felszámolása érdekében maximálisan kiaknázza. Ha viszont nagy eltérések mutathatók ki az irányítása alatt álló területi egységek „bűnüldözési” viszonyai között, úgy a modell nem él az erőforrás allokációs kompetenciával, következésképpen: nem működik hatékonyan. Ehhez a dekoncentrált, viszont horizontálisan azonos szinten elhelyezkedő rendőri egységek teljesítményének – a bűnüldözés és a bűnözés környezeti elemeit is visszatükröző – összehasonlítható kimutatása szükséges.

• 4.7. alfejezet és 9. fejezet. Empíria: 12.5. alfejezet.

11

A rendőrség társadalmi rendeltetésének lakossági értékelésében a média – mint „információs” közvetítő közeg – meghatározóan negatív befolyással bír, amelyet a rendőrség csak a társadalom felé irányuló közvetlen, nyitott, kétirányú kommunikációs csatornák létrehozásával tud ellensúlyozni.

• 6.1. és 6.2. alfejezet. Empíria: 12.4. alfejezet.

12

A bűnüldözés hatékonysága a szubjektív biztonságérzet és a lakosság bűnüldözéssel kapcsolatos attitűdje közvetett módon, egyes nyomozással összefüggő számadatoknak a hatékonyság képletébe való integrálással objektivizálható.

• 5. és 9. fejezet, 15.2. alfejezet.

2.2.A kutatás tematikája

1. A hatékony bűnüldözés alapkérdései:
 - a hatékonyság, eredményesség, bűnüldözés fogalma;
 - a hatékonyság és az eredményesség kérdése a bűnüldözés esetében;
 - a hatékonyság és a statisztikai szemlélet.
2. Az igazságügyi statisztika mint a bűnözés és a bűnüldözés mérési eszköze. A bűnügyi statisztika és a hatékonyság ellentmondásai.
3. A bűnüldözés mint rendszer és annak hatékonysága.
4. A bűnözéskontroll kriminológiai helye és szerepe. A rendőrség bűnözéskontrollban betöltött feladatai.
5. Az egyes rendőrségi szervezeti modellek.
6. A magyar rendőrségi szervezet szociológiája.
7. A rejtett bűnözés, a bűnözési félelem és a rendőrségi statisztika.
8. A tömegtájékoztatás szerepe a bűnüldözéshez fűződő lakossági bizalom formálásában.
9. A rendészeti képzés- és karrierrendszer aktuális kérdései.
10. A statisztikai szemlélet és a teljesítményértékelés objektivitás-csapdája.
11. A bűnüldözés hatékonyságmérésének magyarországi története és fejlődésének lépcsői, a jelenlegi hatékonyságmérési modell.
12. A bűnüldözés hatékonyságmérésének külföldi irodalma és gyakorlata.
13. A bűnüldözés hatékonyságmérésével kapcsolatos kérdőíves felmérés eredménye Ausztria, Svájc és Németország több tartományának rendőrségein.
14. Empirikus kutatás a nyomozók és vizsgálók körében a civil–rendőrség viszony, a statisztikai szemlélet és a nyomozás időszerűségeit akadályozó tényezők tekintetében.

15. Kriminálgeográfia mint a bűnüldözési erőforrások ésszerű elosztását segítő tudomány.
16. A hatékonyság értékelésének szempontrendszere. A költséghatékonysági képlet mint a relatív hatékonyság számításának lehetséges modellje.
17. A DEA-metódus alkalmazása a „relatív hatékonyság” szemléltetésére és számítására, figyelemmel a lakossági bizalom köztes értékelésére.
18. Összefoglalás, következtetések, javaslatok megfogalmazása.

3. Az kutatás eredményeinek összefoglalása, következtetései, hasznosítása

Témám fókuszába a hatékonyságot – rendszerszemléleti megközelítésben – a bűnüldözési funkciót megtestesítő rendőrség teljesítményére vonatkoztattam, amit szervezeti és funkcionális oldalról közelítettem meg.

Álláspontom szerint a hatékonyság funkcionális értelmezésében a szervezet maga által megszabott teljesítményi értékek bürokratikus keretek közötti produkálása ellentétbe kerülhet az igazságszolgáltatás más területeinek, legfőképpen a társadalom által megfogalmazott hatékonysági nézőpontokkal.

Egyes kutatók álláspontjainak ütköztetése után arra jutottam, hogy az eredményesség a bűnüldözés és a rendőrség munkájának, működésének vizsgálatában az számszakilag mérhető, és statisztikailag egzakt mutatók alapján képződik és válik megfoghatóvá, de leginkább a szervezet saját maga által kreált teljesítménymutatóiban ölt testet. A hatékonyság értelmezéséhez ellenben hozzátartozik az is, ahogy a rendőrség a politika és a média torzított prizmáján keresztül, hogyan ítéli meg magát a társadalmi elvárások tükrében.

Megállapítottam, hogy a rendőrség hatékonysága és társadalmi rendeltetése nem egyszerűsíthető le csupán a statisztikai mutatók vagy a „direkt” elégedettségi mutatókra, esetleg a lakossági bizalom index növekedését mutató felmérések eredményeire.

Értelmezésemben a bűnözéskontroll az állam büntető igazságszolgáltatási rendszerének összessége, amely rendszerelméleti szempontból a nyitott rendszerek körébe soroltam. Minden rendszer működése során arra törekszik, hogy mind saját mint közte és a külvilág közötti egyensúlyát megőrizze. A rendszer hatékonysága a funkcionális szemlélet szerint a rendszer és környezete relációjában értelmezhető, ezzel ellenben a strukturális felfogás kvázi zárt rendszerként kezeli a nyílt rendszert és önmagához képest vizsgálja.

A hatékonyság nem a bűnüldözés cél-eszköz konstrukcióban dimenzionálódik, hanem a rendszer környezetével történő egyensúly minőségi vonatkozásaiban. A balansz jelenti a bűnüldözés hatékony működését, az egymástól eltávolodott nézőpontok, érdekek és szemlélet pedig a dezintegráció szintjét, illetve a hatékonyság hiányát.

Az elmúlt évtizedekben Nyugat-európában, Egyesült Államokban, és a távol-keleten a közszféra teljesítményével kapcsolatos kutatások óriási fejlődésen mentek keresztül, amelynek során a „lawenforcement” hatékonyságának egzakt mérésére számos módszer nőtt ki magát és egyre újabb és újabb tematikákat dolgoztak ki rá. A DEA metodológia empirikus analízisének eredményei felfedték, hogy a megvizsgált rendőrörsök nagyobb része nem hatékony a többihez viszonyítva.

Kutatásom során megállapítottam, hogy Svájc, Németország, Ausztria rendőrségei közül egyik helyen sincs a bűnüldözési eredményesség és az egyéni teljesítményértékelési rendszer összekapcsolva.

3.1.A rendőrök megkérdezésével végzett kérdőíves kutatás megállapításai

- A rendőrök szolidárisabbak a lakosság felé, mint a lakosság irányukban, sőt a jelenleginél jobban támogatnák a lakosság közbiztonsági önszerveződését. Ezzel szemben a polgárőrség szerepét és jelentőségét egyértelműen elutasították, és jelentősen leértékelték.
- A jelenlegi és a korábbi rendőrség is tekintélyelvű, és nem közösségi szemléletben funkcionál. A rendőrségnek a közösségi szemlélet felé elmozdulva, de elsősorban a politikai és hatalmi érdekektől távolodva kellene alapvető társadalmi rendeltetését betöltenie.
- Az állampolgárok a közönyöstől a kifejezetten ellenséges attitűdökkel rendelkeznek a rendőrök irányába, kiválónak egyáltalán nem, míg elfogadhatónak is csak kevesen értékelték a civilek rendőrökhöz fűződő viszonyát.
- A statisztika és a rendőrség által szemléltetett bizalomindex nem alkalmas arra, hogy objektíven fejezze ki a közbiztonság valós állapotát.
- A bulvármédia torzítva mutatja be a bűnüldözést.

- A rendőrség a nem tesz meg mindent azért, hogy a külső, médiumok és a lakosság felé irányuló kommunikációjában rejlő lehetőségeket jól kiaknázza.
- A rendőrségi kommunikáció a lakosság felé nem nyitott, közvetlen és kétirányú.
- A bűnügyi statisztika alkalmatlan arra, hogy nyomozó hatóságok hatékonyságának összehasonlítási tényezője legyen.
- A nyomozás eredményességének eltérőseit nem a vezetői módszerek, hanem az eltérő kriminálgeográfiai helyzet és a kapitányságok ellátottságában mutatkozó különbségekben okozzák, és nem a lakosság – rendőrség helybeni viszonyaira alapozzák.
- A bűnüldözés hatékonyságát legjobban a társadalmi elfogadottság és a bizalmi szint és a szervezeti és működési jelleg mutatja meg, legkevésbé sem az un. objektív bűnügyi statisztika.
- A rendőrség nyomozó hatóságának aránytalan munkaterhelése, és a kapacitásbeli eltérésekben mutatkozó indokolatlan különbségek felszámolása jelentené a nyomozások hatékonyságnövelésének kulcsát.
- Az egyének teljesítményének értékelése – a szervekéhez hasonlóan – statisztikai hatás alatt áll, tehát a „belső” hatékonyság, vagyis a teljesítmény értékelésében a statisztika szemlélet döntően jelen van.
- A vezetői kompetenciák értékelésénél egyértelműen az elfogulatlanság és az objektivitás az elsődleges.
- A karriernél és az előmenetelnél döntően a személyes kapcsolatok és a protekcionizmus számít.

3.2.A kriminálgeográfia és a bűnüldözés relatív hatékonyságának modellezése

A kriminálgeográfia relatív hatékonysági modellemben olyan segédeszköz, ami ráirányítja a figyelmet, hogy a bűnözés területi eltérései jelentősen megkövetelik a bűnözéskontroll ehhez igazított adekvát válaszait. Egy olyan komplex rendszer kialakítása szükséges, amely képes az eltérő társadalomszerkezetű, illetőleg gazdasági és szociokulturális feltételekkel rendelkező területi egységekre vetíteni a vizsgált időszakokban felhasznált bűnüldözési erőforrásokat, és mindezek felhasználási hatékonyságát az említett tényezők függvényében egymással összehasonlítható, vagyis relatív módon mérni.

A relatív hatékonyság mérésére szolgáló általam készített költséghatékonysági modellben a nyomozó hatóság működési költség tényezője volt, ami alapján rangsorolhatónak tartottam a bűnüldözési statisztika szerint eltérő eredményességű rendszereket. A költséghatékonyság a bűnüldözés azon objektív mutatója, ami az azonos ügyeredményesség esetén a költségráfordítástól (kondícióktól) függően kategorizálja az eltérő kondícióval rendelkező szervezetek. A képletben a szubjektív biztonságérzetet és az objektív biztonsági helyzetet koherensnek tekintetem, így ezeket az egyébként differens tényezőket konvertálhatóvá tettem.

DEA metodológia modellezésére a relatív hatékonyság modellezésénél bemeneti tényezőként a nyomozás költségeit, a személyi státuszok arányát, és a feldolgozásra kerülő ügyek arányát vettem alapul. Exogén vagy makrotényezőként a munkanélküliek, fiatalok, szegények, és a bűnelkövetők arányát. Kimeneti tényezőként a nyomozás eredményességet, a megtérült kár arányát, a személyi bizonyítási eszközöknek a megoldott ügyekre vetített arányát, a nyomozások időszerűségét, és a bűnüldözés reputációját mutató indexet vettem alapul. A hatékonyság ezen számítási módja a tényleges szervezeti teljesítmény torzításmentes exponálását célozta, aminek mutatója objektív módon hat vissza a bűnüldözés szervezetére. Adekvátsága miatt a bűnüldöző szervezetet és az egyént is motiválja, objektivitása elismeri az eltérő körülményeket, támogatja a fejlődést és a teljesítményt.

3.3. Következtetések

- A rendőrség szervezeti és irányítási modellje, és stratégiája nem törvényszerű és logikus következménye a hatékonyságnak, ahogy a hatékonyság sem köszön vissza a szervezeti modellek vagy stratégiák reformjával.
- A szervezeti és működési reformok ma már politikai kampányfogássá váltak, így akár egy decentralizált modell sem lesz feltétlenül közösség prioritású.
- A hatékonyság alapvetően a társadalmi beágyazódás mértékétől függ. Amennyiben a rendészet működésében, gondolkodásában, szellemiségében nem homogén közegével, úgy az a közösség részéről annak teljesítményétől, és eredményeitől függetlenül is elutasításra kerülhet.
- A jelenlegi információs társadalomban a külső kommunikáció jelentősége meghatározó jelentőségűvé vált.

- A tömegtájékoztató saját nézettségi és eladási szempontjait szem előtt tartva torzítja a valóságról alkotott képet, és negatív képet fest a bűnüldözésről, és a rendőrségről.
- A rendőrség külső kommunikációjában jelentős változás állt be a 2000-es évektől kezdődően. Követve a trendet, már nem volt elég a biztonságot előállítani, azt már el is kellett adnia a rendőrségnek, közben óvva magát a média hirtorzító hatásaitól.
- A média stílusának változása a rendészeti kommunikációt sem hagyta érintetlenül. Kihasználva a médiumok erős szuggesztív és befolyásoló erejét, logikussá vált, hogy a rendőrségi kommunikációban elegendő csupán a hangzatos szellemiség, és szemléletmód kampányjellegű és bulvárszerű propagálása. Legyen akár szó a közösségi szemléletről, vagy a lakossági elégedettségéről, mint inkább a jó minőségű „terméknek” a megnyugtató a nehéz, hosszadalmas, és fárasztó erőfeszítéssel, sok lemondással járó tényleges előállítása.
- A bűnüldözésről és a rendőrségről alkotott lakossági kép pusztán hatékony rendészeti kommunikációval történő befolyásolása nem kínál valódi és tartós megoldást. A valóság és az arról a médiában festett kép közötti ellentmondás következménye: a közöny, apátia, eltávolodás, továbbá a kooperáció elutasítása. Mindez a társadalmi intézményekkel, ami a rendőrséggel szembeni bizalmatlanságban és ellenséges attitűdben fixálódik.
- A rendőrségi kommunikációnak saját eredményei elfogadtatására a kommunikációs eszközök rövid távú, direkt és felszínes meggyőzőségi eszközei helyett hosszú távú megoldásban kell gondolkodnia. Kommunikációját interaktívvá kell tenni, zárkózottságát és védekező attitűdjét le kell vetkőznie. Nyitottá, kétirányúvá és közvetlenné kell válnia. A társadalmi szolidaritás növekedése előkényen hat a bűnüldözési inputokra is, vagyis az interaktivitás és az eredményesség fokozása ebből következően nagyrészt bizalmi kérdés.
- A lakosság közbiztonságról vallott elképzeléseiről mindig csak a helyben keletkező, és települési szinten eltérő mértékű biztonságérzetből tudunk következtetést levonni. A hatékonyság fogalmát ez már önmagában „relatív” kategóriába helyezi, tehát az egyes rendőrségi szervezetek produktumai abszolút statisztikai számokkal nem mérhetőek, ennél fogva egymással össze sem hasonlíthatóak. Ami azt eredezteti, hogy a centrális modell a decentralizálthoz képest akkor lesz hatékonyabb, ha a biztonságérzet és az objektív eredmények tekintetében a bűnüldözés a legkisebb szórást produkálja az alapul vett

települések hatékonysági eredményei között. Így a modellek elméleti elemzésén túl elsősorban az egyes települések bűnüldözési „relatív” hatékonyságmérésének elvi alapjait kell megteremteni az össze-hasonlíthatóság érdekében.

- A kriminálgeográfia a relatív hatékonysági modellben olyan segédeszköz, ami ráirányítja a figyelmet arra, hogy a bűnözés területi eltérései jelentősen megkövetelik a bűnözéskontroll ehhez igazított adekvát válaszait.
- Egy társadalomba nem integrált, aránytalan erőforrás elosztású hierarchikus rendőrség érdemben nem tud valódi hatékonyság javulást elérni. Az egyirányú punitív, formális kontroll és egy reaktív bűnüldöző modell önmagában nem alkalmas a bűnözési trend érdemi alakítására. Sokkal inkább a bűnmegelőzési modellek közül a konstruktív, érintettekbe bevonó, és az informális társadalmi kontroll logikája szerint működő beavatkozási formák lehetnek sikeresebbek.

3.4.A kutatás eredményeinek hasznosítása

A tudományág belső fejlődését szolgáló ismereteinek bővítésére:

- a bűnüldözés „belső” és „külső” hatékonyság definícióinak tudományos meghonosítását. A „külső” hatékonyság a bűnüldöző szervezet és a társadalom kölcsönös, egymásra gyakorolt hatását jelenti. Indikátorai: tömegtájékoztatás és bulvármédia, rendőrségi külső kommunikáció, bizalmi attitűd, latencia, szubjektív biztonságérzet, szervezeti hatékonyságmérés. A „belső” hatékonyság ellenben a szervezet saját, belső teljesítményértékelésének és a munka minőségmérésének elvi és gyakorlati metódusait takarja. Indikátorok: szervezeti felépítés, működési jellemzők, képzési és előremeneteli rendszer, belső kommunikáció és információáramlási rendszer, egyéni teljesítményértékelés, vezetői attitűd, objektív biztonsági helyzetet jelző bűnügyi statisztika;
- a bűnüldözési eredményesség és a hatékonyság fogalmak differenciált értelmezését és használatát a rendészettudományi diskurzusokban;
- a bűnözés és a bűnüldözés komplex és együttes értelmezését a rendőri szervezet teljesítményének, és hatékonyságának értékelésében és megítélésében;
- a bűnügyi statisztika jelentőségének és jelenlegi felhasználási körének elméleti újragondolását;

- a bűnüldözés bűnözésre gyakorolt hatásának többoldalú vizsgálatát és kutatását;
- a különféle rendőrségi modellek társadalmi közeghez viszonyított adekvát hatékonyság vizsgálatát;
- a média és a rendőrségi kommunikáció szerepének és viszonyának átértékelését;
- a bűnüldözésről és a rendőrségről a bulvármédiában nyújtott hírtorzítás okainak lakossági tudatosítását;
- a hatékonyság mérése iránti szakmai érdeklődés felkeltését;
- a lakosság bizalmának felértékelődését a hatékonyság javítása érdekében végzett törekvésekben, és ezek célirányos figyelembevételét;
- az objektív biztonsági helyzetről és a szubjektív biztonságérzetről folytatott diskurzusok új perspektívába helyezését;
- a közösségi szemléletű rendőrségi modell kialakítása előtti akadályok leküzdését a relatív hatékonyságmérési módszer célirányos fejlesztésével;
- annak tudományos elismerését, hogy a bűnözés és bűnüldözés együttes értékelése, továbbá a lakosság bűnüldözéssel kapcsolatos attitűdje elengedhetetlen a hatékonyság értelmezésében;
- meggyőződést és bizonyítást arról, hogy a rendőrség szervezetének és a működésének fejlesztési és modernizációs kísérletei önmagukban nem elégségesek a relatív hatékonyság hiányának tényleges és számokba foglalt kimutatása nélkül;
- annak a tézisnek a megerősítését, hogy a bűnüldözés és a működés hatékonysági adatai nem javíthatóak a rendőrség szervezeti modelljének szükségszerű modernizációja nélkül.

Közvetlen és közvetett módon a jogalkalmazás és a rendészeti szakma számára:

- a rendőrség kommunikációs stratégiájának fejlesztését: nyitást a társadalom felé, a passzivitás és a zárkózottság lebontását;
- a külső rendőrségi kommunikációban a szigorú hierarchia és centralizálás megszüntetését;
- nagyobb hatáskörök biztosítását a rendőri szerveknek helyi szinten a lakossággal történő közvetlen interaktív kapcsolattartás formáinak és módjainak megválasztására;
- a rendőrség és a társadalom közötti közvetlen infokommunikációs csatornáinak felértékelését;

- a centrális és hierarchikus berendezkedésű, paramilitáris rendőrségi modell a relatív hatékonyságmérést meghonosítsa;
- a bűnözés latenciájára, és a lakosság rendőrségi bizalmi attitűdjét mutató rendészeti és büntetőeljárás-jogi statisztikai adatok célirányos gyűjtését, feldolgozását és elemzését;
- a rendőrség a teljesítményértékelési rendszerének modernizálásával tegyen meg mindent a szervezetén belül törvényszerűen keletkező statisztikai szemlélet okozta – belső szervezeti és külső társadalmi – hátrányok csillapítására;
- az új hatékonyságmérési modell alapján a képletek matematikai modellezését, gyakorlati kipróbálását és eredményeinek értékelését, hasznosítását;
- előremutató szervezeti és humánpolitikai, és képzési javaslatok megfogalmazását.

Értekezésem a rendészeti szakmát a további igazolt feltevések akceptálására és gyakorlatba ültetésére ambicionálhatná:

- a rendőrség társadalmi szerepfelfogása és rendeltetése tekintetében az eddigi szervezeti és strukturális reformkísérletek nem jártak sikerrel, és nem is fognak, amíg az nem egészül ki az oktatás és a kommunikáció kíséretével;
- a külföldi rendészeti minták hazai sematikus, és hatásvizsgálat nélküli átvétele önmagában nem mozdítja elő a rendőrség nagyobb társadalmi elfogadottságát és hatékonyabb működését;
- az eredményesség – statisztikai torzítástól mentesen – csak a modern szervezeti modellek illesztésével és a rendészeti szakma professzionalizmusának megtartásával, a hatáskörök átfogó decentralizációjával valósulhat meg;
- rendészeti képzési struktúra átalakítása és valós gyakorlata nem szolgálja következetesen a kompetenciákban gazdag és jellemzően magas szintűnek propagált közösségi rendőrrel szembeni elvárások szervezeti kiépülését;
- az eredményességi elvárások és a militáns szervezet hierarchikus működése ellentmondásban vannak egymással, ami a teljesítménycentrikus, tehetséges és kreatív munkaerő számára disszonáns szervezeti légkört teremt;
- a képzett munkaerő elvándorlása, idő előtti kiégése egy hatékonyabb utánpótlási, képzési és rotációs elven alapuló – valóban működő –, eredmény- és humán-centrikusan kiépített, nagyfokú szociális érzékenységgel rendelkező szervezeti modellel számolható fel.

4. A szerző publikációs jegyzéke

4.1.Szerző értekezés témájában született magyar nyelvű publikációi és művei

1. VÁRI Vince: A rendészettudomány a rendészeti szakképzésben. In: *RTF Rendvédelmi Füzetek*, 2011/1., 26–50. o.
2. VÁRI Vince:A közösségi rendőrség szervezeti reformja, és a polgárbarát szemlélet kialakítása. Konferencia helye, ideje: Sopron; Eisenstadt, Magyarország, 2013.06.01. Budapest: Doktoranduszok Országos Szövetsége, „TAVASZI SZÉL 2013” konferenciakötet. 2013. 518-525. o.
3. VÁRI Vince: A bűnüldözés hatékonyságának rendőrségi vetületei. *Társadalom és Honvédelem*, 2013/3–4., 511–521. o.
4. VÁRI Vince: Bűnügyi statisztika és a bűnüldöző szervezet teljesítményértékelése – avagy hatékony-e, ami „objektív”? In: *13. PhD Tanulmányok*. Pécsi Tudományegyetem ÁJK Doktori Iskola, 2014, 389–422. o.
5. VÁRI Vince: Hatékony vagy eredményes a bűnüldözés? *Magyar Rendészet*, 2014/1., 87–97. o.
6. VÁRI Vince: Diverziók a nyomozás hatékonyságának szolgálatában. *Magyar Bűnüldöző*, 2014/3-4., 56-88.o.
7. VÁRI Vince: Bűnüldözési statisztika a hatékonyság tükrében. *Magyar Rendészet*2014/5., 131-148.o.
8. VÁRI Vince: Hatékonyság a nyomozásban. In: Schaub Anita, Szabó István (szerk.) III. Interdiszciplináris doktorandusz konferencia 2014 = 3rd Interdisciplinary Doctoral Conference 2014. 1070 p. Konferencia helye, ideje: Pécs, Magyarország, 2014.04.15-2014.04.17. Pécs: Pécsi Tudományegyetem Doktorandusz Önkormányzat, 2015. 177-195.o.

4.2.Szerző témában megjelent idegen nyelvű publikációi

1. VÁRI Vince: The Question of Efficiency in Criminal Investigation. In: Csiszár Imre, Kőmíves Péter Miklós (szerk.) Tavasz Szél 2014 konferenciakötet II. Konferencia helye, ideje: Debrecen, Magyarország, 2014.03.21-2014.03.23. Debrecen: Doktoranduszok Országos Szövetsége, 2014. 571-581.o

2. VÁRI Vince: Statistics and Measuring the Efficiency of Crime Investigation. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія». Серія «Культурологія»*. 11:(1) 1-28. o. 2015.
3. VÁRI Vince: Statistics and Measuring Efficiency in Crime Investigation. *Magyar Rendészet*, 2014/4., 75–95. o.
4. VÁRI Vince: Diversion and Structural Efficiency in Criminal Investigation. In: Dragana Kolaric (szerk.) The International Scientific Conference “Archibald Reiss Days” = Medunarodni Naucni Skup „Dani Arcibalda Rajsa“: Thematic Conference Proceedings of International Significance = Tematski Zbornik Radova Medunarodnog Znacaja, Volume 1. ACADEMY OF CRIMINALISTIC AND POLICE STUDIES. Belgrad-Zemun, 525-535.o. 2015.

4.3. Szerző értekezés témájához kapcsolódó és egyéb megjelenés alatt álló publikáció

1. VÁRI Vince: A Data Envelopment Analysis alkalmazása a bűnüldözés relatív hatékonyságának hazai modellezésére. In: Gaál Gyula, Hautzinger Zoltán (szerk.) Tanulmányok a "Biztonsági kockázatok - rendészeti válaszok" című tudományos konferenciáról. Pécs: Magyar Hadtudományi Társaság Határőr Szakosztály Pécsi Szakcsoport, 2015. (Pécsi Határőr Tudományos Közlemények; 16.)
2. VÁRI Vince: Diversion for the Efficiency of Investigation. *Társadalom és Honvédelem*, 2014/5-6. szám.
3. VÁRI Vince: A bűnüldözés strukturális hatékonysága. *Magyar Rendészet*, 2015/3. szám.
4. VÁRI Vince – TIHANYI Miklós: „Jó állam, jó rendészet”. A rendőrség hatékonyság mérésének koncepciója. *Magyar Rendészet*, 2015/4. szám
5. VÁRI Vince: Kérdőíves kutatás a rendőrök körében a civil–rendőrség viszonyról, a statisztikai szemléletről és a bűnüldözés hatékonyságáról. *Rendészettudományi kutatások*. szerkesztő: Dr. Christián László, NKE, Budapest, 2016
6. Büntető eljárásjog. 1., Dinamikus rész: egyetemi tankönyv. szerző: Fantoly Zsanett, Budaházi Árpád, Blaskó Béla (szerk.): Budapest: NKE Szolgáltató Kft., 2015. közreműködés a jogesetekben.

4.4.Szerző egyéb publikációi, tudományos művei

1. VÁRI Vince:Az előzetes letartóztatás dilemmái és a tárgyi súly problematikája. *Magyar Rendészet*, 2012/4.,93-100.o.
2. VÁRI Vince: A gyermekbarát igazságszolgáltatás büntetőjogi és rendőrségi vonatkozásai.*Magyar Rendészet*, 2013/3-4., 71-95. o.
3. VÁRI Vince: A "szakmai team" tevékenysége a TÁMOP 3.4.3-08/2-2009-0111 projektben. Márton István (szerk.), Miskolc, Miskolci Rendészeti Szakközépiskola, 2011.
4. „Büntetőeljárás-jogi jogeset-tár” online tansegédlet – Nemzeti Köszolgálati Egyetem Rendészettudományi Kar, 2013. 76-93. o. (Társszerző: Dr. Budaházi Árpád – Dr. Fantoly Zsanett — dr.Gergi-Horgos Lívía.)
5. Büntető eljárásjog. 1., Statikus rész: egyetemi tankönyv. szerző: Fantoly Zsanett, Budaházi Árpád. Blaskó Béla (szerk.): Budapest: NKE Szolgáltató Kft.,2015. 271. o. közreműködés a jogesetekben.